

מול הנגרים

לב אחד של פרשת-לבון הגיע ל סיומו. אבקהקרב שקע. המולת-המלח מה שכחה. דממה ירדה על שדה-הקרב — עד לסיבוב הבא.

הגיעה השעה להרים את העיניים מן ה"התרחשויות החולפות, מן התמרונים והנחיר תות והמהלומות. ניסר לשעה קלה את ה"מבט מן השאלות המשניות: מי עשה עוול למי, את דמו של מי שפכו, מי נתן את ה"פקודה המבישה, מי זייף מה, ולטובת מי, כל אלה שאלות חשובות — אך לא הן עיקר פרשת-לבון. מעבר להן, היתה הפר"שה התנגשות אדירה של כוחות פוליטיים וחברתיים. הגיעה השעה לעמוד על טיבם של כוחות אלה, לנתח את מהות ההתנג"שות האמיתית.

כדבריו של אחד מירידי: הגיעה השעה לשבץ את פרשת-לבון כי תמונה הגדולה של הטאקטיקה ו"האיסטראטגיה של הצלת המדינה.

רשת-לבון לא היתה מאבק מהפכני. לא היתה זאת הסתערותם של כוחות חדשים, בעלי השקפת-עולם חדשה, על ה"משטר הישן השולט במדינה.

פנחס לבון אינו מנהיג מהפכני. גם אילו גיצה ניצחון מוחץ ומכריע, עד כדי סילוק נערי-הזוהר יחד עם אדונם, לא היה הדבר מביא לשינוי מני המדינה.

לבון הוא בשר מבשרו של ה"משטר הקיים. הוא גרל במשטר זה, הוא עזר לעצב אותו. מבחינה רעיונית ומדינית, אין הוא נבדל כל עיקר משאר עמודי-התווך שלו.

אם כן, מדוע היינו צריכים לתמוך בו במאבקו זה? מדוע לא יכולנו לעמוד מן הצד ולקחת, כמו אותו נסיר ברומיאו וי"ו, ליה, כי "תדבק המגיפה בשתי משפחותי כס"? מדוע לא יכולנו להסתכל בנתח ב"מאבק ולהתפלל כי שני הצדדים יטרפו איש את רעהו — מתוך הנחה שכל מה שרע למפא"י, טוב למדינה?

לא היה צריך לעמוד לנגד עיניו נו הישוב אחראי יותר, גדול יר תר. הוא נובע ממהות הכוחות ה"נאבקים כיום במדינה.

החרד לגורל המדינה, כל הרואה בעיניים סקוחות את הסכנות הצפויות לקיומה, צריך לקחת למהפכה של ממש — מהפכה מדינית, חברתית ורעיונית.

ללא שינוי-ערכים יסודי כזה, לא תגיע המדינה לעצמאות של ממש, לא תחדל מ"להיות גרורה הסרת-ערך של גוש עולמי שעתידי מוטל בספק. ללא שינוי-ערכים, לא תשתלב בעולם האפרו-אסיאתי החדש, לא תמצא את הדרך לשלום ולשיתוף-פעולה עם הערבים. ללא שינוי-ערכים, לא יחוסל המשק הספילי, לא יקום משק יצרני.

אולם מהפכה כזאת אינה נוספת מן השמימים. גם אין היא מתחר ללת באופן אוטומטי כאשר כמה הוגים צלזלי-מבט מתווים לה דרך.

כל מהפכה היא תוצאה של עליית כוחות חברתיים מתאימים — כוחות המתנגשים עם המשטר הישן והנשואים בחובם את ה"משטר המהפכני. כוחות כאלה אינם קיימים כיום במדינת ישראל — ועוד תעבורנה שנים עד אשר יקומו, יתגבשו ויתארגנו ל"כוח פוליטי של ממש.

הראגה העיקרית, החייבת עלי כן להדריכנו כיום, היא: למנוע בעד המשטר הכושל הקיים לה"רום אז את המדינה.

ין הכוחות השונים שבקרב המש"טר הקיים, ישנו כוח אחד המסוכן ל"מדינה יותר מכל: נערי-החצר של ביגי. לקבוצה זו יש סמנים פאשיסטיים מוב"ע

הקיים, הן בגישתה לענייני-פנים והן בגיש"תה לענייני-חוץ.

כלפי חוץ היא הרפתקנית, קלת-דעת, חסרת-אחריות ומיליטריסטית. זאת הוכיח עסקי-הביש המפורסם, ותריסר עסקי-הביש האחרים שלא נידונו בפרשת-לבון.

היא חדורה שנאה עיוורת ושחצנית לער"בים. היא משליכה את יתבה על הכוחות האפלים ביותר במחנה האימפריאליסטי. היא מוכרחה להביא, במוקדם או במאוחר, ל"ניתוק מוחלט של המדינה לא רק מן ה"מחנה הקומוניסטי, אלא גם מן המחנה ה"גדול של עמי אפראסיה.

זאת הקבוצה היחידה במדינה

הלב לבו של העם העובד. אמנם, אין להמונים השקפת-עולם מנו"בשת. אולם יש להם אינסטינקט בריא, תפיסה בריאה של האיני"טרפים שלהם.

רשטיהלב של כוח זה עוברים מן ה"קומה הראשונה אל הקומה החמישית, באמ"צעות קומות-הביניים — הדרג של התאים המקצועיים, של מזכירי האגודות, של מוע"צות-הפועלים. זהו לחץ בלתי-פוסק מלמטה, הדוחף את צמרת ההסתדרות.

כך הפך פנחס לבון באופן טבעי למנהיג הכוח הנגדי לקבוצת-הח"י

שר הדתות: מדוע אין הוא מעוניין בסיוס פרשות-לבון?

צר. למרבית המזל, היה לו מניע נוסף להתייצב בהחלטה נחושה כראש מאבק זה. נפיונו כמשרד"הבטחון, שהסתיים בעלילת עסק"הביש, לימד אותו היטב מה מהו"תה של הקבוצה.

א נהפוך את פנחס לבון לאביר על סוס לבן. לא נשכח את פגמיו ולא נתעלם מעברו.

עוד לפני שש שנים היה לבון חלק בלתי-נפרד מן החוג ה"אקטיביסטי" שהתלכד סביב בן-גוריון. למשרד-הבטחון הגיע כחלק משלישיה תמימת-דעים — הטריאומתריאט לבון-פרידיין. רק תוך כדי עבודה משות"סת נפערה ביניהם התהום.

בשעתו לא הסתייג לבון לא מפעולת קיבוצי המבצעה, לא מפעולות-התגמול ש"אופייין האמיתי נתגלה עתה, לא מהרפתקת בת-גלים ואף לא מעסקי-הביש עצמו. הוא לא חלק בגלוי על הקו חסרת-אחריות ש"הוביל במאוחר לכשלון הפוליטי המחפיר של מיבצע-סיני (מלך כל עסקי-הביש!), ואין מנוס מן המסקנה שהזדהה עם קו זה. רק במאוחר עמד על הסכנות הצפוונות באופיים וב"אקטיביזם" של עוסקי-הביש.

לזכותו יש לומר שמאו עשה הרבה כדי לכפר על חטא זה, שלחם בהתמדה, בעק"ביות ובתבונה נגד קבוצת-החצר, ושעתה נהנו הכוח העיקרי בקרב המשטר הקיים המונע את השתלטותה.

זאת העובדה העיקרית. לא אופיו האישי של לבון חשוב, אפילו לא העוול שנעשה לו. חשוב הוא כי לבון נהנה כיום הלבם העיקרי ה"עוצר את עליית הכוחות השליי"ליים ביותר של המשטר.

ין איש המבין את תפקידו של לבון טוב יותר מדויד בן-גוריון — ועל כן מנוי וגמור עם בן-גוריון לחסלו.

בניגוד לאגדה המתהלכת בצ"ר, לא היה זה לבון שפתח לפני שבועה שבועות בפרשה. בן-גוריון הוא שפתח בה.

הוא מינה את ועדת-הון, ובצורה זו הע"מיד את לבון בפני הברירה: להיכנע סופית (תמורת ראשו של הקצין הבכיר) או לפ"תוח במאבק ציבורי גלוי. לבון בחר בדרך השנייה, הביא את הפרשה בפני ועדת-הכנסת. חשבונו של בן-גוריון לא עלה יפה. הוא לא הצליח לשבור את לבון במאבק הציבורי. רי. להיפך, לבון זכה לנצחון חלקי. כל ה"מבינים את סכנת נערי-הזוהר חשו לעזרתו. אולם אין זה סוף המאבק. אמנם, יכול בן-גוריון להחליט ברגע האחרון כי לבון חזק מדי, וכי על כן כדאי להתפשר עמו. אך קרוב לודאי שיבחר בדרך ההפוכה ו"יצא למלחמת-חרמה. הוא מוכרח לשבור את המעצור הבולם את עליית תניכיו.

אלי יזלוז איש בכך-גוריון. הוא לא יתקוף במקום ובמועד שמצי"פים להתקפתו. את הפרשה המדי"תית-גמורה יכניס למקרה, לעת מצוא. הוא יתקוף כחזית אחרת. המאבק רק מתחיל.

מאבק זה, יש לבן-גוריון יתרון אחד עצום — הוא יודע מה הוא רוצה. יש לו תפיסה ברורה, מגובשת, אחידה, המקי"פה את כל שטחי החיים של האומה.

לכוחות המרוכזים בהסתדרות חסרה גי"שה כוללת כזאת. יש להם תפיסה כלכלית. יש להם תפיסה על מהות המשטר במדינה. אך תפיסות אלה עומדות על כרעי תרנגור"לת. כל עוד אין הן קשורות בתפיסות מק"בילות לגבי המדיניות העולמית והמרחבית. די ליצור כיום מתיחות על הג"בול או משבר במדיניות-החוץ, כדי להשתיק את לבון ואנשיו. כי שטח זה אין להם מה לומר.

זהו עקב-אכילס של המערך ההסתדרותי. אין הוא מבין עדיין את הקשר בין פרשת"לבון לבין פרשת גימי לוי. את החוליה המחברת את מודי-יקר-המחיה המזויף עם מדיניות-החוץ המזויפת. את המכנה המשר"תף לשקר תוספת-היוקר ולשקר המגבית היהודית. את השפעת הוצאות הבטחון וה"מדיניות האנטי-ערבית על רמת-החיים.

כל אלה הם צדדים שונים של אותו מטבע — ומי שאינו מבין זאת, לא יצליח למגר את כך גוריון ונעריו במאבק הסופי.

לבון ואנשיו למדו הרבה תוך כדי מא"בק — ואפשר לקחת שויספו ללמוד. אם יצליחו לגבש לעצמם, בלחץ הקרב, השקפה עקבית כוללת, שתוכל לעמוד מול ההשק"פה העקבית והכוללת של בן-גוריון, יוצר בפעם הראשונה הסיכוי לריכוז-כוח גדול של החלק היותר מתקדם במפא"י, מפלגות השמאל ושאר החוגים החיוביים יותר ב"משטר הקיים.

ריכוז כזה יוכל לקיים לפחות את המדינה — עד לשינוי-הע"ר"כיום הגדול של מחר.